

ALS DE HOOP ZOEK IS – een kerstverhaal

Ontmoetingskerk kerstavond

Het was pikdonker. De maan en de sterren hadden hun bedlampen uitgedaan en waren al vroeg onder de wolken gekropen.

Het was zo'n nacht dat er binnen meer te zien is, dan buiten.

Ergens in die nacht, klonk een zacht gejammer.

Mier hoorde het ook.

Hij dacht: hé!, en liep met z'n lantaarn z'n hol uit naar waar het geluid vandaan kwam. Hij taste het donker af. Plotseling vond hij een paar pootjes, een snuit en daaraan vast wat toegeknepen oogjes.

Hé mol, jij hier, wat is er met jou? Vroeg mier, bezorgd.

Ach mier, het is een ramp.

Hij schudde z' n kop

Een ramp, zei je, mol, wat is er dan, heb je geen suiker meer, is de grote miereneter gearriveerd, de honing op of heb je soms niks meer te doen.

Méér en grotere rampen wist mier eigenlijk niet te verzinnen.

Nee, zei mol. Dat zou nog gaan. Het is veel erger:

Ik ben, namelijk, mijn hoop kwijt.

Je hoop kwijt, stamelde mier.

Ja, sinds net eigenlijk. Ik liep wat over de hei...dacht nog wat aan gisteren, toen aan morgen en opeens werd het stikdonker en ik dacht: hé waar is mijn hoop? Ik weet niet meer waar die is, waar ik naar toe moet. *Mier, ik weet het niet meer.*

Mier tilde z'n lantaarn even omhoog, keek wat in het rond, fronste z'n wenkbrauwen, maar wist eigenlijk niet goed wat hij zoeken moest.

Zeg mol, die hoop van jou, hoe, eh, waar lijkt die op.

Ik bedoel hoe ziet ie er eigenlijk uit?

Tja waar lijkt mijn hoop op...

Mol keek mier peinzend aan.

Ligt er natuurlijk ook aan welke je bedoelt, mier, want, nou eerst woonde ik nog binnen de hoop van mijn ouders.

Mooi hoor, een beter begin kun je je niet wensen.

Maar ja, je wordt groter en dat wordt dan toch een beetje benauwd.

Dan komt er een dag en dan moet je gewoon je eigen hoop beginnen.

Hè, eentje voor jezelf.

Hier stopte mol even. Er verscheen een glimlach om z' n neus.

Ach ja, die eerste hoop van mezelf was wel een tikkeltje te groot.

Die stortte zo nu en dan ook behoorlijk in, of werd de grond ingetrapt.

Een eigen hoop maken die bij je past, dat valt niet mee.
Maar, goed, ook die laat je op een dag weer achter je.
Want wat is nou een hoop alleen voor jezelf.
En dan zoek je een hoop waar je met meerderen in past.
Een wat grotere hoop, zeg maar.

Mier knikte. Eindelijk kon hij het wat volgen wat mol bedoelde.
Als mier deelde hij z'n hoop altijd met anderen.
Zonder anderen geen hoop, dat zat er al vroeg in.
Maar ja, zei mol. Nu ben ik `m wel kwijt. Die laatste hoop.

En, weet je, mier, dan moet ik weer denken aan wat m' n moeder altijd
zei: Jongen zei ze, zorg altijd dat het met je hoop in orde is.
Vindt goede grond en maak dat je de ingang altijd weer weet te vinden.
Dan komt de rest ook wel.

Mier slikte even.
Dat had hij altijd als het over zijn moeder ging.
Het werd even stil daar aan die rand van de hei in die stikdonkere nacht.
Toen zei mier: *zullen we `m samen gaan zoeken, die hoop van jou?*
Oh dat vind ik wel tof van je mier, zei mol.
Kijk zei mier dit is mijn *'Als ik het niet meer weet'- lampje*
Met licht uit het jaar nul, ergens uit een nacht.
Zo oud is dat.
Als we daar jouw hoop niet mee vinden.

En zo gingen die twee, zij aan zij in de stikdonkere nacht.
Met in hun midden een oeroud licht, op zoek naar de ingang van de
hoop van mol.
Denk je dat we 'm vinden, mier, vroeg mol.
Ik denk het wel zei mier.
Ik heb goede hoop.
Mol grinnikte.
Samen zoeken, dat alleen al is een hele boel.
Een hele 'boel'?
Een hele 'hoop' bedoel je.
Ik dacht het.
Jij zegt het.